

visende. Pers sunde, skulderbrede Skikkelse tiltalte øjensynlig den gamle Militær. Og pludselig standsede han midt i sin Tale for i fornyet Overraskelse og med begge Hænderne plantet i Siden at udbryde:

„Men — for al Landsens Ulykke! — hvordan er De, unge Mand, kommen paa den forrykte Ide at lave hele dette taabelige Projekt? Nogen praktisk Betydning kan det jo dog umulig have for Dem. Og De ser mig, ærlig talt, mere ud til at have haft smukke Pigebørn og den Slags Ting i Hovedet end Logaritmer og Jordareal-Beregninger.“

Per fandt det rigtigst at smile af Bemærkningen, skønt den ikke tiltalte ham. Og nu fortalte han ganske aabenhjertig, hvorledes han i en Aarrække havde syslet med Opgaven, der paa en Maade havde beskæftiget ham lige fra hans Drengetid. Og da han først havde faaet Munden paa Gang, blev han hurtig veltalende og udtrykte sig med ret ubehersket Selvfølelse om Sagens Betydning. Idet han blandt andet støttede sig paa Henvisninger til Udlandet, erklærede han det for sin Overbevisning, at Avtoriteterne herhjemme, siden vi var begyndt at bygge Jernbaner, i utilgivelig Grad havde forsømt Udviklingen af Landets naturlige Samfærdselsveje, Vandløbene, der overalt henlaa næsten ubenyttede og efterhaanden vilde gro ganske til, til største Skade for Landets Trivsel og Befolkningens Vel.

Obersten, i hvis Ansigt der under hele denne Tale havde spillet et Smil, brød efter denne sidste Tirade uvilkaarlig ud i Latter.

„Hør, De er — ved Gud! — et modigt Mandfolk! Tror jeg ikke, Deres Projekt ovenikøbet skal være en Udfordring til os gamle Parykker, der saa skammeligt har vanrøgtet Landets Interesser! Og saa forlanger De tilmed at faa Lov til at kritisere og forhaane os i vort eget Tidsskrift. Det maa jeg sige, det er le comble! ... Er det Deres Detailplaner, De medbringer der? Lad mig se dem!“

Per udrullede sine Tegninger, een efter een, og lagde dem foran ham paa Skrivebordet.